



Fisket på sagoön Island kan vara sagolikt bra. Men alla sagor slutar inte lyckligt...

En fiskeupplevelse som för all framtid etsat sig fast i mitt minne. När jag vill, kan jag för mitt inre återuppliva synen av den väldiga öringen och dess magnifika dans. Och när jag vill, kan jag åter framkalla den känsla av tomhet och övergivenhet, som fyllde mig, när jag tappade fisken!

Dancing Queen i Laxá

Hugget kommer plötsligt!

Flugan har inte mer än hunnit landa på ytan och sugits ner i vattenvirvlarna, förrän linan stannar. Det stramar till i tafsen och när jag höjer spöet, känner jag hur det gungar till av något tungt och stort där ute. Sekunden senare skriker det till i rullen! Tio meter lina försvinner, innan jag hinner blinka.

Och sedan hoppar fisken. En väldig, silverglänsande öring skjuter upp ur vattnet och skakar den smidiga kroppen. Fisken bildligt talat dansar på stjärten, innan den försvinner under ytan. Ett hopp! Två! Tre! Fyra hopp i

tät följd! Och i varje hopp hänger öringen stilla i luften en tiondels sekund och rör kroppen i ormliknande dansrörelser, innan den på nytt slukas av vågorna.

Upplevelsen av den hoppande öringen etsar sig med plågsam styrka fast i mina sinnen. Jag ser varje vattendroppe i den glittrande slöja, som omger fisken. Jag hör rullens skrik och linans väsande mot spöringarna. Jag känner tyngden i spöet, de tunga, kraftfulla sugningarna, som obarmhärtigt pressar ner min höjda arm. Doften av jord och vatten, eld och luft fyller mina luktceller och jag känner blodsmak i munnen...

Jag ser och hör. Jag känner och registrerar. Men jag reagerar inte! Min kropp är som förlamad. Hjärnan har slutat fungera – bedövad och chockad av upplevelsen.

Inte förrän öringen har slutat hoppa och i stället med allt högre hastighet rusar nerströms, börjar hjärnan vakna till liv igen. Blockeringarna i nervändarna löses upp. De elektriska impulserna når fram och jag hör den nervöst upprymda rösten inom mig: "*Spring för fan! Håll kontakt! Drilla! Det här är ditt livs öring!*"

Mer än fyrtio meter backing har hunnit rinna av rullen, innan jag får fart på armar och ben. Jag springer och hoppar, jag snubblar och svär längs den steniga, branta stranden för att hålla kontakt med öringen.

Sjuttiofem meter längre ner stannar älven upp och breder ut sig i ett lugnt vatten. Den höga strandbrinken övergår i en låg, jämn grässtrand – där ska jag stanna och drilla min fisk!

När jag rasar ner för den sista strandbranten, tappar jag plötsligt kontakten med fisken. Mitt hjärta snörps ihop av rädsla. En våg av tomhet sköljer över mig. Den har gått..!

Men en kraftig välvning långt därute i selet och en ny, sugande dragning i spöet, får mig snabbt på andra tankar: "*Nej, den är kvar! Den sitter där! Ta det nu bara försiktigt, så är öringen din!*"

När jag får kontakt med fisken igen, försöker jag handla så effektivt och förnuftigt som möjligt. För varje ny rusning, som öringen gör, sätter jag allt större press på den.

Fiskens rusningar har upphört. Nu går den bara långsamt och tungt fram och tillbaka där ute i lugnvattnet. Ibland kommer den upp till ytan och gör en välvning. Då kan jag uppfatta en bred, silverglänsande kropp, som blänker i solen.

Min andhämtning börjar bli normal igen. Det tunga, stötiga flåsandet övergår i allt

lugnare andetag. Men fortfarande dunkar hjärtat som en stånghammare. Med våldsamma slag pumpas det adrenalinfyllda blodet runt i mina ådror. Jag inte bara känner min hjärtslag i hela kroppen – jag kan även höra dem! När jag öppnar munnen, kan jag faktiskt höra hur mitt hjärta slår!

Mina hjärtslag är så våldsamma, att de nästan borde registreras av den hyperkänsliga seismografen uppe i Reykjalid vid Myvatn! Kanske sitter någon ansvarig person just nu däruppe och kliar sig fundersamt i huvudet. Kanske går just nu larmet om att en ny och hittills okänd vulkan börjat röra på sig här nere vid Geirastadir..?

Men inga upphetsade islänningar kommer rusade. Inga nyfikna ögon riktas mot min ynkliga person, där jag står vid Laxás strand. Jag är ensam under nordhavets isblå kupol. Här och just nu existerar endast jag och min fisk. Jag och min Dancing Queen. Till och med



Ett lyckat "sagoslut" – en Laxá-öring på 3,15 kilo, tagen på en liten grön nattsländepuppa. Men min Dancing Queen var mycket större...

ljungpiparens vemodiga flöjttoner, som alltid tycks höras på Island, har tystnat och de klagande sångsvanarna, som nyss flög här förbi med långsamma, majestätiska vingslag, har försvunnit.

Inga vittnen finns till min kamp med den stora fisken. Det är bara vulkanen Vindbelgjarfjall, vars kägelformade topp höjer sig över landskapet, som kan se vad som händer – men den är tyst och död sedan tusentals år.

Minuterna tickar förbi. Det går fem minuter. Det går tio minuter. Kanske femton. Jag tittar bort mot horisonten, mot den döda vulkanen, som reser sig brungrå ur den gröna slätten. Vad betyder ett par minuter för någon, som sovit i tusen år? För mig är varje minut en plågsam evighet...

Öringens rörelser börjar bli allt kraftlösare, allt tamare. Den första stundens rädsla och uppgivenhet börjar gå över. Jag känner mig allt säkrare på att jag ska lyckas bärga den stora Laxá-oringen.

Fisken kommer allt närmare. Longbellylinans tjocka klump börjar glida genom spöringarna. Öringen är trött – den gör bara en kort, halv-hjärtad rusning, när den får syn på mig och låter sig sedan snällt ledas in mot spöet.

Nu är fisken inte mer än tre-fyra meter ifrån mig. För första gången ser jag den riktigt. Och

den är stor. Mycket stor! I förrgår landade jag en öring på just den här platsen. Den fisken vägde 2,3 kilo, men den här är säkert dubbelt så stor. Herregud, den väger säkert inte ett gram under fyra kilo! Kanske 4,5 kilo, eller ännu mer!...

Nej! Nej, det får inte hända! Jävlar...

På tusendelen av en sekund störtar hela min värld samman. Matuka-streamerns krok, som verkade sitta så fast förankrad i öringens mungipa, släpper plötsligt sitt grepp! När öringen sakta välter på sidan, färdig att lyftas i land, lossnar kroken. Den bara lossnar... När mitt spö fjädrar tillbaka och den stingande smärtan i munnen försvinner, vänder öringen genast. Med ett par kraftfulla slag med stjärtfenan glider den ut mot djupet och försvinner.

Jag bara står där och tittar ut över älven. Jag säger ingenting. Jag tänker ingenting. Jag är ingenting. Jag svär inte ens! Det finns inte något fult ord, som kan ge uttryck för det jag känner just nu. Och förresten – vem skulle uppfatta en osande svordom på den här ön, där det redan doftar så tungt av svavel..?

Men ändå. De gångna veckornas fiske i Laxá har varit som en dröm. Ett sagofiske på en sagoö. Varför kunde då inte den här sagan också få ett lyckligt slut?

Copyright © Jerry Petersson/JJP Press Agency 2020



Solen går ner bakom Vindbelgjarfjalls karakteristiska vulkankägla. Sagofisket är slut – för den här gången...